Oikeustapauskokoelma

JULKISASIAMIEHEN RATKAISUEHDOTUS
RIMVYDAS NORKUS
30 päivänä tammikuuta 2025 [1]

Asia C-364/23 P

ZR
vastaan

Euroopan unionin teollisoikeuksien virasto

Muutoksenhaku – Henkilöstö – Toimielinten välinen siirto – Euroopan unionin virkamiehiin sovellettavien henkilöstösääntöjen 8 artiklaan perustuva siirtohakemus, joka on tehty vastauksena avointa virkaa koskevaan ilmoitukseen – Kyseisen hakemuksen hylkääminen – Henkilöstösääntöjen 29 artiklan 1 kohdassa säädetyn etusijajärjestyksen vaikutus – Oikeudellinen virhe

1. Käsiteltävässä asiassa on tilaisuus tarkastella ongelmaa, joka on keskeisessä asemassa unionin yleisen tuomioistuimen 29.3.2023 antamasta tuomiosta ZR v. EUIPO (T-400/21, EU:T:2023:169; jäljempänä valituksenalainen tuomio) tehdyssä valituksessa. Valituksenalaisessa tuomiossa on kyse toimielinten välisestä liikkuvuudesta ja erityisesti niiden säännösten välisestä suhteesta, jotka koskevat yhtäältä virkamiehen tilapäisen toiseen unionin toimielimeen siirtonsa jälkeen tekemää siirtohakemusta [2] ja toisaalta menettelyä, jota on noudatettava täytettäessä avoimia virkoja unionin toimielimessä.

I Asiaa koskevat oikeussäännöt

2. Tätä kannetta koskevat oikeussäännöt määritellään Euroopan unionin virkamiehiin sovellettavien henkilöstösääntöjen, sellaisina kuin ne ovat muutettuina 22.10.2013 annetulla Euroopan parlamentin ja neuvoston asetuksella (EU, Euratom) N:o 1023/2013 (EUVL 2013, L 287, s. 15) (jäljempänä henkilöstösäännöt) ja sellaisina kuin niitä sovelletaan pääasiassa, seuraavissa säännöksissä.

3. Henkilöstösääntöjen 4 artiklassa säädetään seuraavaa:

”Nimitys tai ylennys voidaan tehdä ainoastaan avoimen viran täyttämiseksi näissä henkilöstösäännöissä säädetyin edellytyksin.

Toimielimessä avoimena olevista viroista on ilmoitettava kyseisen toimielimen henkilöstölle heti, kun nimittävä viranomainen on päättänyt, että kyseinen virka täytetään.

[1] Alkuperäinen kieli: ranska.

[2] Tässä ratkaisuehdotuksessa oleva viittaus toimielimeen on ymmärrettävä siten, että se käsittää myös muut unionin elimet.

Jos avointa virkaa ei voida täyttää siirron, 45 a artiklan mukaisen virkaan nimittämisen tai ylennyksen kautta, siitä on ilmoitettava muiden toimielinten henkilöstölle ja/tai on järjestettävä sisäinen kilpailu.”

4. Henkilöstösääntöjen 8 artiklassa säädetään seuraavaa:

”Virkamies, joka hoitaa tilapäisesti muita tehtäviä jossakin toisessa Euroopan unionin toimielimessä, voi kuuden kuukauden kuluttua hakea siirtoa kyseiseen toimielimeen.

Jos sekä toimielin, josta virkamies siirtyy, että toimielin, jossa hän työskentelee tilapäisesti, suostuvat virkamiehen hakemukseen, hänen katsotaan palvelleen unioniin liittyvän uransa jälkimmäisessä toimielimessä. Virkamies ei saa siirron perusteella mitään niistä taloudellisista eduista, joihin hän on näiden henkilöstösääntöjen mukaan oikeutettu, silloin kun hänen palvelussuhteensa unionin toimielimessä lopullisesti päättyy.

– –”

5. Henkilöstösääntöjen 29 artiklan 1 kohdassa säädetään seuraavaa:

”Ennen toimielimessä avoinna olevan viran täyttämistä nimittävä viranomainen tutkii ensiksi,

a) voidaanko virka täyttää

   i) siirrolla tai

   ii) nimittämisellä 45 a artiklan mukaisesti tai

   iii) ylennyksellä

   toimielimen sisällä;

b) ovatko muiden toimielinten samaan palkkaluokkaan kuuluvat virkamiehet esittäneet siirtohakemuksia, ja/tai,

c) jos avoinna olevaa virkaa ei ole ollut mahdollista täyttää a ja b alakohdassa mainittujen vaihtoehtojen avulla, onko syytä käyttää 30 artiklassa tarkoitettua soveltuvien hakijoiden luetteloa ottaen tuolloin tarvittaessa huomioon soveltuvia hakijoita koskevat liitteen III asiaankuuluvat määräykset ja/tai

d) järjestää toimielimen sisäinen kilpailu, joka on avoin ainoastaan virkamiehille ja Euroopan unionin muuhun henkilöstöön sovellettavien palvelussuhteen ehtojen 2 artiklassa määritellyille väliaikaisille toimihenkilöille,

   tai aloittaa joko tutkintotodistuksiin tai kokeisiin tai molempiin perustuva kilpailumenettely. – –

   – –”

6. Henkilöstösääntöjen 110 artiklan 1 kohdassa säädetään seuraavaa:

”Kunkin toimielimen nimittävä viranomainen hyväksyy yleiset säännökset näiden henkilöstösääntöjen täytäntöönpanemiseksi kuultuaan henkilöstökomiteaa ja henkilöstösääntökomiteaa.”

II Asian tausta

7. Asian tausta, sellaisena kuin unionin yleinen tuomioistuin on esittänyt sen valituksenalaisen tuomion 2–13 kohdassa, voidaan tiivistää lähinnä seuraavasti.

8. ZR, joka on Euroopan komission palkkaluokkaan AD 5 kuuluva virkamies, siirrettiin omasta pyynnöstään henkilöstösääntöjen 39 artiklan mukaisesti tilapäisesti Euroopan unionin teollisoikeuksien viraston (EUIPO) palvelukseen 16.9.2013 alkaen. Hän hoiti ensin teollis- ja tekijänoikeuksien assistentin tehtäviä Euroopan unionin muuhun henkilöstöön sovellettavien palvelussuhteen ehtojen 2 artiklan a alakohdassa tarkoitettuna väliaikaisena toimihenkilönä ja sen jälkeen teollis- ja tekijänoikeuksien asiantuntijan tehtäviä palkkaluokkaan AD 6 kuuluvana väliaikaisena toimihenkilönä 1.3.2019 alkaen.

9. EUIPO julkaisi 10.3.2020 sisäisen kiinnostuksenilmaisupyynnön, jonka tarkoituksena oli nimittää EUIPO:n virkamiehiksi muun muassa EUIPO:n palvelukseen tilapäisesti siirrettyä henkilöstöä (jäljempänä kiinnostuksenilmaisupyyntö) vuotuisten siirtojen yhteydessä (jäljempänä vuotuiset siirrot). Tässä pyynnössä täsmennettiin, että se oli avoin kaikille ammatillisille profiileille, teollis- ja tekijänoikeuksiin liittyvät profiilit mukaan luettuina. EUIPO totesi siinä, että nimittävä viranomainen ottaa jätettyjen hakemusten arvioinnissa huomioon yksikön edun ja muun muassa seuraavat kriteerit: i) keskeiset tehtävät tai keskeinen tietämys EUIPO:ssa, ii) urakehitys ja työtulokset EUIPO:ssa, iii) henkilöstötaulukossa olevat työmahdollisuudet, iv) talousarviovaikutukset sekä v) sopimuksen jäljellä oleva kesto tai varallaololuettelojen jäljellä oleva voimassaoloaika.

10. ZR vastasi kiinnostuksenilmaisupyyntöön asetetussa määräajassa, nimittäin 31.3.2020, ja haki siirtoa EUIPO:hon henkilöstösääntöjen 8 artiklan mukaisesti. ZR täsmensi, että hän täyttää edellä mainitut kriteerit ja että hänen mahdollinen siirtonsa olisi EUIPO:n yksikön edun mukaista.

11. EUIPO julkaisi 28.4.2020 palkkaluokkien AD 5–AD 8 virkamiehille tai väliaikaisille toimihenkilöille osoitetun avointa toimea koskevan ilmoituksen IM/FT&TA/20/47/AD/OD teollis- ja tekijänoikeuksien asiantuntijan viran (jäljempänä avoin virka) täyttämiseksi.

12. ZR jätti 12.5.2020 hakemuksensa vastauksena tähän avointa virkaa koskevaan ilmoitukseen. Nimittävälle viranomaiselle samana päivänä lähettämässään sähköpostiviestissä ZR viittasi kyseiseen avointa virkaa koskevaan ilmoitukseen ja haki henkilöstösääntöjen 90 artiklan 1 kohdan perusteella siirtoa EUIPO:hon henkilöstösääntöjen 8 ja 29 artiklan mukaisesti (jäljempänä riidanalainen hakemus).

13. Nimittävä viranomainen hylkäsi riidanalaisen hakemuksen 8.9.2020 tekemällään päätöksellä (jäljempänä riidanalainen päätös).

14. EUIPO otti 5.11.2020 palvelukseensa väliaikaisen toimihenkilön, joka valittiin hakijoiden varallaololuettelon laatimiseksi julkaistun ulkoisen palvelukseenottoilmoituksen jälkeen ja jonka oli määrä aloittaa tehtävässään 1.12.2020.

15. ZR teki 8.12.2020 riidanalaisesta päätöksestä henkilöstösääntöjen 90 artiklan 2 kohdan mukaisen valituksen, joka hylättiin 22.3.2021 tehdyllä päätöksellä (jäljempänä valituksen hylkäämispäätös).

III Oikeudenkäyntimenettely unionin yleisessä tuomioistuimessa ja valituksenalainen tuomio

16. ZR nosti 2.7.2021 unionin yleisen tuomioistuimen kirjaamoon toimittamallaan kannekirjelmällä kanteen, jossa hän vaati kumottavaksi riidanalaisen päätöksen ja, tarpeellisin osin, valituksen hylkäämispäätöksen.

17. Hän vetosi kanteensa tueksi kolmeen kanneperusteeseen, joista ensimmäinen koskee henkilöstösääntöjen 4, 8, 27, 29 ja 110 artiklan rikkomista sekä uran jatkuvuuden, unionin virkamiesten ansioiden vertailevan arvioinnin ja avoimuuden periaatteiden loukkaamista, toinen yhdenvertaisen kohtelun periaatteen loukkaamista sekä kolmas perusteluvelvollisuuden ja huolenpitovelvollisuuden noudattamatta jättämistä, mikä johti ilmeiseen arviointivirheeseen kyseessä olevien intressien vertailussa.

18. Valituksenalaisessa tuomiossa unionin yleinen tuomioistuin hylkäsi nämä kolme kanneperustetta ja siten kanteen kokonaisuudessaan. Erityisesti ensimmäisen kanneperusteen osalta unionin yleinen tuomioistuin katsoi aluksi, että riidanalainen hakemus on sen sanamuotoa, sisältöä ja asiayhteyttä koskevien kriteerien perusteella luokiteltava henkilöstösääntöjen 8 artiklan ensimmäisessä kohdassa tarkoitetuksi siirtohakemukseksi. Toiseksi se katsoi lähinnä, ettei tällaisen toimielinten välistä siirtoa koskevan hakemuksen voida sen luonteen vuoksi katsoa liittyvän sellaisen avoimen viran täyttämiseen, josta on julkaistu avointa virkaa koskeva ilmoitus. Unionin yleinen tuomioistuin katsoi lopuksi, ettei EUIPO:n tarvinnut kyseistä hakemusta tutkiessaan ottaa huomioon henkilöstösääntöjen 29 artiklan 1 kohdan b alakohtaa eikä 4 artiklaa, koska nämä kaksi säännöstä koskevat sen mukaan pelkkää avointen virkojen ilmoittamista muiden toimielinten henkilöstölle. Unionin yleisen tuomioistuimen mukaan ensimmäinen kanneperuste on perusteeton ja osittain tehoton siltä osin kuin se koskee vuotuisten siirtojen riitauttamista.

19. Toisen ja kolmannen kanneperusteen osalta unionin yleinen tuomioistuin katsoi lähinnä yhtäältä, että ZR:n tilanne oli joko vertailukelvoton tai erilainen kuin hänen argumentoinnissaan mainitut tilanteet. Kyseisen tuomioistuimen mukaan hänen vuotuisten siirtojen ulkopuolella esitetyn hakemuksensa tutkiminen ei missään tapauksessa edellyttänyt, että hallinto hyväksyy sen. Unionin yleinen tuomioistuin katsoi toisaalta, että riidanalaista päätöstä oli perusteltu riittävästi, ettei siinä ollut tehty ilmeisiä arviointivirheitä ja että se tehtiin huolenpitovelvollisuutta noudattaen.

IV Oikeudenkäyntimenettely unionin tuomioistuimessa ja asianosaisten vaatimukset

20. ZR vaatii valituksessaan, että unionin tuomioistuin

– kumoaa valituksenalainen tuomion, toteaa, että asiassa T-400/21 esitetyt vaatimukset täyttävät tutkittavaksi ottamisen edellytykset ja ovat perusteltuja, ja näin ollen

– kumoaa riidanalaisen päätöksen asiasisällöltään tai muussa tapauksessa palauttaa asian unionin yleisen tuomioistuimen ratkaistavaksi

– velvoittaa EUIPO:n korvaamaan oikeudenkäyntikulut.

21. EUIPO vaatii, että unionin tuomioistuin

– jättää valituksen kokonaisuudessaan tutkimatta sen tutkittavaksi ottamisen edellytysten selvän puuttumisen vuoksi ja toissijaisesti hylkää sen perusteettomana

– velvoittaa ZR:n korvaamaan unionin yleisessä tuomioistuimessa aiheutuneet ja tässä oikeudenkäyntimenettelyssä aiheutuvat oikeudenkäyntikulut.

22. Unionin tuomioistuin päätti työjärjestyksensä 76 artiklan 2 kohdan mukaisesti, ettei istuntoa asianosaisten kuulemiseksi pidetä.

V Oikeudellinen arviointi

23. ZR esittää valituksensa tueksi kolme valitusperustetta. Unionin tuomioistuimen pyynnön mukaisesti tässä ratkaisuehdotuksessa keskitytään kahteen ensimmäiseen valitusperusteeseen. Ennen näiden valitusperusteiden perusteltavuuden analysointia on kuitenkin tarkasteltava EUIPO:n esittämät epäilyt tämän valituksen tutkittavaksi ottamisen edellytysten täyttymisestä.

A Tutkittavaksi ottaminen

24. EUIPO kiistää käsiteltävänä olevan valituksen tutkittavaksi ottamisen edellytysten täyttymisen sillä perusteella, ettei siinä yksilöidä täsmällisesti tuomion riidanalaisia osia, ettei se sisällä oikeudellisia perusteluja siinä esitettyjen valitusperusteiden tueksi, ettei se ole riittävän johdonmukainen ja ymmärrettävä ja että siinä vaaditaan siten ainoastaan unionin yleisessä tuomioistuimessa nostetun kanteen uudelleenkäsittelyä. EUIPO katsoo, että valitus perustuu kokonaisuudessaan riidanalaisen hakemuksen väitettyyn virheelliseen tulkintaan. EUIPO:n mukaan ZR pyrkii tällaisella argumentilla muuttamaan oikeudenkäynnin kohdetta, koska hän pyrkii esittämään ensimmäistä kertaa unionin tuomioistuimessa argumentteja, joihin hän ei ole vedonnut unionin yleisessä tuomioistuimessa.

25. ZR väittää, että hänen valituksensa täyttää tutkittavaksi ottamisen edellytykset.

26. En yhdy tältä osin EUIPO:n näkemykseen siitä, että valitus on jätettävä kokonaisuudessaan tutkimatta. Valituksessa pyritään nimittäin riitauttamaan unionin yleisen tuomioistuimen valituksenalaisessa tuomiossa omaksuma kanta esittämällä ne oikeudelliset perusteet ja argumentit, joilla ZR aikoo kyseenalaistaa tämän kannan. ZR väittää erityisesti, että unionin yleinen tuomioistuin teki oikeudellisia virheitä ja otti tosiseikat huomioon vääristyneellä tavalla, mainiten nimenomaisesti kyseisen tuomion näkökohdat ja kohdat. Lisäksi on todettava, että kun asianosainen kiistää unionin yleisessä tuomioistuimessa tehdyn unionin oikeuden tulkinnan tai soveltamisen, kuten käsiteltävässä asiassa henkilöstösääntöjen eri säännösten osalta, muutoksenhakumenettelyssä voidaan ilman muuta ottaa uudelleen esiin unionin yleisessä

tuomioistuimessa tarkasteltuja oikeudellisia kysymyksiä,[3] sillä muutoin muutoksenhakumenettelyn tarkoitus jäisi osittain toteutumatta.

27. En myöskään pidä vakuuttavina EUIPO:n väitteitä siitä, että valituksen ”pääasiallinen” argumentti, joka koskee ZR:n hakemuksen väitettyä virheellistä tulkintaa, on jätettävä tutkimatta. Kuten ZR:n unionin tuomioistuimessa esittämistä kirjelmistä ilmenee, hänen mielestään unionin yleinen tuomioistuin lähinnä otti asiakirja-aineiston huomioon vääristyneellä tavalla ja teki siten oikeudellisen virheen riidanalaisen hakemuksen oikeudellisessa luonnehdinnassa ja sen pohjalta tekemissään päätelmissä. Tällaiset kysymykset kuuluvat valitusasioissa sinänsä unionin tuomioistuimen harjoittaman valvonnan piiriin.[4]

28. Lisäksi pitää paikkansa, että unionin tuomioistuimen työjärjestyksen 170 artiklan 1 kohdan mukaan muutoksenhaussa ei voida muuttaa oikeudenkäynnin kohdetta siitä, mikä se oli unionin yleisessä tuomioistuimessa, ja että unionin tuomioistuin on valitusasioissa nimittäin toimivaltainen arvioimaan ainoastaan sitä oikeudellista ratkaisua, joka alemmissa oikeusasteissa on tehty perusteista, joista niissä on lausuttu.[5] Unionin yleisessä tuomioistuimessa nostetusta kanteesta ilmenee kuitenkin selvästi, että siinä riitautettiin lähinnä se, ettei ZR:n tekemää avointa virkaa koskevaa hakemusta, jonka oikeudellista luonnehdintaa valituksenalaisessa tuomiossa täsmennettiin, ollut tutkittu. Tämä oikeudellinen luonnehdinta riitautettiin sittemmin tässä unionin tuomioistuimeen tehdyssä valituksessa. Toisin kuin EUIPO väittää, tämän ZR:n ”pääasiallisen” argumentin ei voida siten katsoa muuttavan unionin tuomioistuimessa käytävän oikeudenkäynnin kohdetta.

29. Valituksen tai sen ”pääasiallisen argumentin” tutkittavaksi ottamisesta ei voi siksi nähdäkseni olla epäilystä. Asiakysymystä koskevaa oikeudellista analyysia on siksi tarpeen jatkaa.

B Asiakysymys

1. Asiayhteyteen liittyvät huomautukset

30. Ennen edellä esitettyjen oikeudellisten kysymysten tarkastelua esitän joitakin asiayhteyteen liittyviä alustavia huomautuksia, jotka ovat välttämättömiä unionin tuomioistuimen käsiteltävänä olevan kysymyksen asianmukaisen ymmärtämisen kannalta.

31. Tässä yhteydessä on muistutettava, että ZR teki kaksi edellä tämän ratkaisuehdotuksen 10 ja 12 kohdassa mainittua hakemusta. Näin ollen herää kysymys siitä, mikä suhde on useilla käsiteltävässä asiassa toisiinsa liittyvillä menettelyillä, nimittäin
i) henkilöstösääntöjen 29 artiklan 1 kohdassa säädettyjen avointen virkojen täyttämistä koskevien sääntöjen mukaisesti tehdyn avointa virkaa koskevan ilmoituksen perusteella jätetyllä hakemuksella ja ii) henkilöstösääntöjen 8 artiklan ensimmäisessä kohdassa tarkoitetulla toimielinten välistä siirtoa koskevalla hakemuksella, joka on tehty virkamiehen siirryttyä

[3] Tuomio 13.7.2000, Salzgitter v. komissio (C-210/98 P, EU:C:2000:397, 43 kohta).

[4] Ks. tuomio 28.1.2021, Qualcomm ja Qualcomm Europe v. komissio (C-466/19 P, EU:C:2021:76, 42 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen) ja vastaavasti tuomio 28.7.2011, Diputación Foral de Vizcaya ym. v. komissio (C-474/09 P–C-476/09 P, EU:C:2011:522, 58 kohta).

[5] Ks. tuomio 10.7.2019, VG v. komissio (C-19/18 P, EU:C:2019:578, 51 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).

tilapäisesti vastaanottavan toimielimen palvelukseen, sekä iii) vuotuisilla siirroilla, joissa on kyseessä – kuten asiakirja-aineistosta ilmenee – EUIPO:n sisäinen ja erityinen sui generis -menettely (jäljempänä sui generis -menettely), josta ei ole säädetty henkilöstösäännöissä. [6]

32. Unionin yleisessä tuomioistuimessa nostetun kanteen kohteena oleva päätös koskee siten ainoastaan edellä tämän ratkaisuehdotuksen 12 kohdassa tarkoitettua toista hakemusta, josta ilmenee lähinnä, että nimittävä viranomainen päätti jättää tutkimatta ZR:n avointa virkaa koskevan ilmoituksen perusteella tekemän hakemuksen lähinnä siksi, ettei tämä ilmoitus koskenut ZR:ää, joka on unionin toisen toimielimen virkamies. Nimittävä viranomainen arvioi kuitenkin tämän toisen hakemuksen henkilöstösääntöjen 8 artiklan ensimmäisessä kohdassa tarkoitettuna siirtohakemuksena käyttämällä vuotuisissa siirroissa sovellettavia kriteerejä, [7] jotka unionin yleinen tuomioistuin totesi laillisiksi valituksenalaisessa tuomiossa.

33. Tässä yhteydessä on kuitenkin epäselvää yhtäältä se, oliko katsottava, että avointa virkaa koskeva ilmoitus saattoi koskea ZR:ää, [8] ja toisaalta se, oliko henkilöstösääntöjen 8 artiklan ensimmäisessä kohdassa tarkoitetun siirtohakemuksen ja vuotuisten siirtojen välillä sellainen suhde, että kyseisen hakemuksen arvioinnissa oli oikeutettua soveltaa vuotuisissa siirroissa sovellettavia kriteerejä, varsinkin kun tämä hakemus esitettiin vuotuisten siirtojen ulkopuolella. [9] Näiden kahden edellä mainitun seikan epäselvyys ja se, ettei unionin yleinen tuomioistuin käsitellyt sitä valituksenalaisessa tuomiossa, on mielestäni erityisen valitettavaa.

34. Vaikka tästä aiheutuva sekaannus hankaloittaa huomattavasti käsiteltävän asian oikeudellista analyysia, sitä on kuitenkin aiheellista jatkaa seuraavasti.

2. Ensimmäinen valitusperuste

35. ZR esittää kolmesta osasta koostuvassa ensimmäisessä valitusperusteessaan vastaväitteitä, jotka liittyvät henkilöstösääntöjen 4, 8, 27, 29 ja 110 artiklan väliseen suhteeseen käsiteltävässä asiassa.

36. Tämän valitusperusteen ja erityisesti sen ensimmäisen osan yhteydessä on analysoitava käsiteltävässä asiassa kyseessä olevaa kysymystä eli sitä, onko unionin yleinen tuomioistuin yhtäältä suorittanut oikein riidanalaisen hakemuksen oikeudellisen luonnehdinnan ja toisaalta tehnyt siitä oikeat oikeudelliset johtopäätökset.

[6] Katson asiakirja-aineistoon sisältyvien tietojen perusteella, että toisin kuin henkilöstösääntöjen 8 artiklan ensimmäisessä kohdassa tarkoitettu menettely, jota sovelletaan ainoastaan unionin virkamiehiin, etenkin sui generis -menettely kattaa kiinnostuksensa siirtoa kohtaan ilmaisevien muiden toimielinten virkamiesten lisäksi myös sopimussuhteiset ja väliaikaiset toimihenkilöt sekä Euroopan unionin henkilöstövalintatoimiston (EPSO) varallaololuettelossa olevat henkilöt. Lisäksi tässä menettelyssä vertaillaan edellä tämän ratkaisuehdotuksen 9 kohdassa esitettyjen kriteerien mukaisesti hakijoita, joilla on erilaiset profiilit ja hallinnolliset tilanteet, jotta voidaan määrittää, ketkä heistä voidaan nimittää EUIPO:n virkamiehiksi talousarviossa varattuihin virkoihin, jotka voidaan täyttää pelkästään tällä sisäisellä menettelyllä julkaisematta avointa virkaa koskevaa ilmoitusta.

[7] Ks. edellä tämän ratkaisuehdotuksen 9 kohta.

[8] Varmuuden vuoksi on huomautettava, että kuten kyseisestä avointa virkaa koskevasta ilmoituksesta ilmenee, siinä ei viitattu mihinkään oikeusperustan muodostavaan henkilöstösääntöjen säännökseen vaan ainoastaan ”sisäiseen liikkuvuuteen”. ZR riitautti nämä kyseisen ilmoituksen näkökohdat unionin yleisessä tuomioistuimessa ja totesi lisäksi, että hän voisi EUIPO:n väliaikaisena toimihenkilönä joka tapauksessa hakea kyseistä avointa virkaa.

[9] Tässä valituksessa (ks. jäljempänä tämän ratkaisuehdotuksen 61–69 kohta) ZR pyrkii kumoamaan unionin yleisen tuomioistuimen kannan, jonka mukaan hänen argumenttinsa, joilla riitautetaan vuotuisten siirtojen oikeusperusta ja näissä siirroissa sovellettavien kriteerien soveltaminen hänen hakemukseensa, olivat perusteettomia tai merkityksettömiä, ja väittää näin ollen, että hänen hakemuksensa oli tutkittava julkaistun avoimen viran yhteydessä hänen ansioidensa perusteella.

a) Ensimmäisen valitusperusteen ensimmäinen osa

37. Ensimmäisen valitusperusteen ensimmäisessä osassa ZR väittää, että unionin yleinen tuomioistuin teki oikeudellisen virheen päätelmässään, joka koskee riidanalaisen hakemuksen luonnehdintaa ja siitä valituksenalaisessa tuomiossa tehtyjä päätelmiä.[10] Hän katsoo, ettei henkilöstösääntöjen 8 ja 29 artiklassa säädetä kahdesta erillisestä menettelystä. ZR:n mukaan henkilöstösääntöjen 8 artiklaa ei voida tulkita siten, että se koskee tilannetta, jossa virkaa ei ole avoinna, koska tällainen lähestymistapa olisi paitsi henkilöstösääntöjen 4 artiklan sanamuodon myös niiden 4 ja 29 artiklan tarkoituksen vastainen. ZR:n mielestä on nimittäin välttämätöntä, että on olemassa avoin virka, johon virkamies voidaan siirtää, koska virkamiestä ei siirretä siinä virassa, joka hänellä oli alkuperäisessä toimielimessä, varsinkin kun eri virat on varattava kunkin vastaanottavan toimielimen talousarvioon. ZR väittää lisäksi, että unionin yleinen tuomioistuin otti asiakirja-aineiston ja erityisesti riidanalaisen hakemuksen sanamuodon huomioon vääristyneellä tavalla, kun se katsoi, että kyseessä oli henkilöstösääntöjen 8 artiklan ensimmäisessä kohdassa tarkoitettu siirtohakemus.

38. Käsiteltävässä asiassa unionin tuomioistuimen on tutkittava, saattoiko unionin yleinen tuomioistuin perustellusti sulkea pois erityisesti henkilöstösääntöjen 8 artiklan ja 29 artiklan 1 kohdan samanaikaisen soveltamisen, kun se katsoi lähinnä, ettei kyseisen 8 artiklan ensimmäisessä kohdassa tarkoitettu toimielinten välistä siirtoa koskeva hakemus voi kohdistua suoraan tiettyyn avoimeen virkaan, josta on julkaistu avointa virkaa koskeva ilmoitus.[11]

39. Unionin yleisen tuomioistuimen erityisesti valituksenalaisen tuomion 60–64 kohdassa esittämä päättely,[12] jossa katsotaan lähinnä, että virkamiehen tilapäisesti muihin tehtäviin siirron jälkeen tehty henkilöstösääntöjen 8 artiklan ensimmäisessä kohdassa tarkoitettu toimielinten välistä siirtoa koskeva hakemus on ehdottomasti erotettava säännöistä, jotka koskevat mahdollisuuksia täyttää avoimet virat muun muassa henkilöstösääntöjen 29 artiklan 1 kohdassa tarkoitetun toimielinten välisen siirtohakemuksen avulla, on mielestäni oikeudellisesti virheellinen jäljempänä esitettävistä syistä. Erityisesti siltä osin kuin tämä erottelu näyttää riidanalaisen hakemuksen oikeudellisesta luonnehdinnasta lähtien vaikuttaneen koko unionin yleisen tuomioistuimen päättelyyn, tämä analyysi on mielestäni tarkoituksenmukaisempaa aloittaa tarkastelemalla tämän erottelun perusteltavuutta jo ennen kyseisen luonnehdinnan käsittelyä.

40. Tässä yhteydessä on ensinnäkin todettava, että *sanamuotoon perustuva* henkilöstösääntöjen 8 artiklan ja 29 artiklan 1 kohdan tulkinta on ristiriidassa unionin yleisen tuomioistuimen valituksenalaisessa tuomiossa tekemän ehdottoman erottelun kanssa. Ensimmäinen näistä säännöksistä koskee nimittäin muun muassa tapausta, jossa virkamiehen siirtoa haetaan sen jälkeen, kun hänet on siirretty tilapäisesti toiseen unionin toimielimeen. Henkilöstösääntöjen 8 artiklassa ei siis säädetä mistään rajoituksesta, joka koskisi erityisesti virkamiehille tarjottavaa mahdollisuutta saada siirto henkilöstösääntöjen 29 artiklan 1 kohdan b alakohdan perusteella.

41. Henkilöstösääntöjen 29 artiklan 1 kohta koskee nimittävän viranomaisen erityisiä tutkintamahdollisuuksia avointen virkojen täyttämiseksi eli siirtoa, nimittämistä henkilöstösääntöjen 45 a artiklan mukaisesti tai ylennystä toimielimen sisällä, toimielinten välistä siirtoa, soveltuvien hakijoiden luettelojen tarkasteluun perustuvaa valintamenettelyä ja kilpailua.

[10] Ks. edellä tämän ratkaisuehdotuksen 18 kohta.

[11] Valituksenalaisen tuomion 61 kohta ja 63 kohdan ensimmäinen luetelmakohta.

[12] Erottelun lähtökohdat esitettiin jo valituksenalaisen tuomion 39 kohdassa, joka edeltää riidanalaisen hakemuksen oikeudellista luonnehdintaa, ja niitä täsmennettiin tämän luonnehdinnan jälkeen kyseisen tuomion 60–64 kohdassa.

42. Henkilöstösääntöjen 29 artiklan 1 kohdan sanamuodosta ilmenee, että kyseisessä säännöksessä vahvistetaan etusijajärjestys, jota nimittävän viranomaisen on noudatettava avointen virkojen täyttämisessä, siten, että etusijalle asetetaan toimielimessä jo työskentelevät virkamiehet, seuraavaksi muiden toimielinten virkamiehet, sitten soveltuvien hakijoiden luetteloon merkityt hakijat ja lopuksi järjestettyyn kilpailuun osallistuvat hakijat.[13] Näin ollen on kiistatonta, että viimeksi mainitun säännöksen mukaan nimittävän viranomaisen on tutkittava huolellisesti hakemukset, jotka on esitetty tässä säännöksessä säädetyn etusijajärjestyksen mukaisesti.[14]

43. Toiseksi myös *asiayhteyteen perustuva* henkilöstösääntöjen 8 artiklan ja 29 artiklan 1 kohdan tulkinta on esteenä erottelulle, jonka unionin yleinen tuomioistuin on tehnyt näiden säännösten soveltamisen yhteydessä. On nimittäin muistutettava, että I osastoon sisältyvä 8 artikla kuuluu, kuten sen otsikosta ilmenee, henkilöstösääntöjen yleisiin säännöksiin. Henkilöstösääntöjen 29 artikla puolestaan sisältyy III osaston ”Virkaura” 1 lukuun, jonka otsikko on ”Palvelukseen ottaminen”.

44. Tämän täsmennyksen jälkeen katson, kuten julkisasiamies Kokott on jo korostanut,[15] että henkilöstösääntöjen yleissäännöksiä on tarkoitus soveltaa transversaalisesti kaikilla unionin henkilöstöä koskevan oikeuden aloilla. Tämä näkemys vahvistetaan oikeuskäytännössä.[16] Näin ollen henkilöstösääntöjen 8 artiklan ensimmäisessä kohdassa tarkoitetun säännöksen, joka koskee virkamiehen tilapäisesti muihin tehtäviin siirtonsa jälkeen tekemää siirtohakemusta, yleinen luonne puoltaa sen lukemista yhdessä henkilöstösääntöjen 29 artiklan 1 kohdan kanssa, joka koskee yhtäältä erityisiä mahdollisuuksia täyttää virka vastaanottavissa toimielimissä ja toisaalta tässä yhteydessä noudatettavaa etusijajärjestystä.

45. Erityisesti valituksenalaisen tuomion 62 ja 63 kohdasta ilmenevä päinvastainen tulkinta, jonka mukaan henkilöstösääntöjen 8 artiklan ensimmäisen kohdan perusteella tehty siirtohakemus ei voi koskea suoraan tiettyä nimittävän viranomaisen julkaisemaa avointa virkaa, johtaisi siihen, että tilapäisesti muihin tehtäviin siirrettyjen virkamiesten mahdollisuuksia hakea tiettyihin virkoihin rajoitettaisiin, kun taas muilla kuin tilapäisesti muihin tehtäviin siirretyillä virkamiehillä ei olisi tällaista rajoitusta. Sen sijaan, että virkamiehille myönnettäisiin ylimääräinen oikeus siirtoon, tämä artikla, sellaisena kuin unionin yleinen tuomioistuin on sitä tulkinnut, johtaisi kuitenkin heidän oikeutensa rajoittamiseen. *Teleologiselta* kannalta katsottuna suhtaudun epäilevästi siihen, että tämä olisi voinut olla unionin lainsäätäjän tarkoitus.

[13] Tämä päätelmä on täytynyt tehdä 18.3.1999 annetusta tuomiosta Carbajo Ferrero v. parlamentti (C-304/97 P, EU:C:1999:152, 29 ja 30 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen) alkaen. Pitää paikkansa, että kyseisessä tuomiossa viitattiin henkilöstösääntöjen 29 artiklan 1 kohdan alkuperäiseen versioon, jossa vahvistetussa etusijajärjestyksessä keskityttiin voimakkaasti toimielimessä jo työskenteleviin virkamiehiin ja muuhun henkilöstöön, koska sen a ja b alakohdassa säädettiin ensinnäkin mahdollisuudesta ylennykseen tai siirtoon toimielimen sisällä, toiseksi mahdollisuudesta järjestää toimielimen sisäisiä kilpailuja ja vasta kolmanneksi mahdollisuudesta tutkia muiden toimielinten virkamiesten siirtohakemukset. Edellä mainitussa tuomiossa vahvistetusta etusijajärjestystä koskevasta päätelmästä tekee kuitenkin entistäkin pakottavamman käsiteltävässä asiassa sovellettava henkilöstösääntöjen 29 artiklan 1 kohdan uusi versio, jossa asetetaan nyt etusijalle kyseisen toimielimen virkamiehet ja toiselle sijalle muiden toimielinten virkamiehet, mikä korostaa virkamiehille annettua etusijaa tarkasteltaessa heidän mahdollista nimittämistään avoinna olevaan virkaan, ja vasta sen jälkeen voidaan tutkia sopivien hakijoiden luetteloita tai järjestää sisäinen kilpailu.

[14] Henkilöstösääntöjen 29 artiklan 1 kohdassa käytetty sana ”voidaanko” ilmaisee selvästi, ettei nimittävällä viranomaisella ole ehdotonta velvollisuutta (tuomio 13.7.2000, parlamentti v. Richard (C-174/99 P, EU:C:2000:412, 38 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).

[15] Julkisasiamies Kokottin kannanotto uudelleenkäsittelyasiassa komissio v. Strack (C-579/12 RX-II, EU:C:2013:573, 30 kohta).

[16] Ks. henkilöstösääntöjen 4 ja 29 artiklan sekä ”siirtojen” osalta lähinnä 7 artiklan samanaikaisesta soveltamisesta tuomio 24.2.1981, Carbognani ja Coda Zabetta v. komissio (161/80 ja 162/80, EU:C:1981:51, 19 kohta) ja henkilöstösääntöjen 4 ja 29 artiklan samanaikaisesta soveltamisesta tuomio 2.10.1986, R. v. komissio (75/85, EU:C:1986:347, 18 kohta).

46. En ole vakuuttunut myöskään unionin yleisen tuomioistuimen väitteestä, jonka mukaan tilapäisesti muihin tehtäviin siirrettyjen virkamiesten jättäminen henkilöstösääntöjen 29 artiklan 1 kohdan b alakohdassa säädetyn menettelyn ulkopuolelle on oikeutettua sillä perusteella, että nimittävän viranomaisen on laajennettava valintaa henkilöstösääntöjen 29 artiklan 1 kohdan a alakohdassa säädettyjä mahdollisuuksia laajemmalle [17] edistäen unionin virkamiesten liikkuvuutta ja yksikön etuja. [18] Ymmärrän, että tilapäisesti muita tehtäviä hoitavan virkamiehen siirtäminen hänen henkilöstösääntöjen 8 artiklan ensimmäisen kohdan nojalla tekemänsä hakemuksen perusteella ei lisää asianomaisen unionin toimielimen henkilöstöresursseja verrattuna sellaisten henkilöiden palkkaamiseen, jotka eivät vielä työskentele kyseisessä toimielimessä, kuten valituksenalaisen tuomion 43 kohdassa todetaan, mistä johtuu mahdollinen intressi rajoittaa tilapäisesti muihin tehtäviin siirrettyjen virkamiesten mahdollisuutta hakea avoimia virkoja henkilöstösääntöjen 29 artiklan 1 kohdan b alakohdan nojalla.

47. Tällaisen seikan huomioon ottaminen merkitsisi kuitenkin lähinnä sitä, että yksikön intressi laajentaa henkilöstöään turvautumalla muissa toimielimissä työskenteleviin virkamiehiin olisi ensisijainen siihen tavoitteeseen nähden, että palvelukseen otetaan mahdollisimman päteviä, tehokkaita ja ehdottoman luotettavia [19] henkilöitä, koska se veisi tilapäisesti muihin tehtäviin siirretyltä virkamieheltä mahdollisuuden saada nimittävä viranomainen vakuuttuneeksi näistä ominaisuuksista verrattuna virkamiehiin, joita ei ole siirretty tilapäisesti muihin tehtäviin. Näin ollen tämän seikan huomioon ottaminen ei laajentaisi vaan tosiasiallisesti rajoittaisi nimittävän viranomaisen valintaa.

48. Tulkinta, jonka mukaan henkilöstösääntöjen 8 artiklan ensimmäisessä kohdassa tarkoitettua toimielinten välistä siirtoa koskevaa hakemusta ei voida kohdistaa suoraan tiettyyn avoinna olevaan virkaan, josta on julkaistu avointa virkaa koskeva ilmoitus, voisi johtaa käytännössä siihen, että kyseisessä säännöksessä säädetty siirtomahdollisuus menettää kaiken tehokkaan vaikutuksensa.

49. Tältä osin on todettava, että etenkin unionin yleisen tuomioistuimen päättämä henkilöstösääntöjen 8 ja 29 artiklan samanaikaisen soveltamisen poissulkeminen on mielestäni epäloogista. Mihin kyseessä oleva virkamies nimittäin siirretään, jos siirtohakemus ei koske avointa virkaa, josta on julkaistu avointa virkaa koskeva ilmoitus? [20] Lisäksi on huomautettava, että tällainen poissulkeminen saattaisi olla ristiriidassa talousarviota koskevien rajoitusten kanssa, sillä jokainen virka, jonka budjettivallan käyttäjät ovat luokitelleet pysyväksi kussakin unionin toimielimessä, on oltava tarkasti suunniteltu siihen liittyvän talousarvion pääluokan liitteenä olevassa henkilöstötaulukossa. [21] Kuten ZR perustellusti toteaa, virkamiestä ei kuitenkaan siirretä vastaanottavaan toimielimeen siinä virassa, joka hänellä oli alkuperäisessä toimielimessä. Toisin sanoen virkamies voidaan siirtää vastaanottavaan toimielimeen vain, jos sinne on määrätty avoin pysyvä virka, joka on täytettävä, ja jos sen täyttämistä koskevia henkilöstösääntöjä noudatetaan.

[17] Valituksenalaisen tuomion 60 kohdan toinen luetelmakohta.

[18] Valituksenalaisen tuomion 61 kohta.

[19] Henkilöstösääntöjen 27 artikla.

[20] Jos on ymmärrettävä, että virkamies siirretään tähän tarkoitukseen varattuun virkaan vuotuisten siirtojen yhteydessä, ks. jäljempänä tämän ratkaisuehdotuksen 50 kohta.

[21] Henkilöstösääntöjen 6 artiklan 1 kohta.

50. Edellä tämän ratkaisuehdotuksen 38 kohdassa mainittu unionin yleisen tuomioistuimen toteamus voitaisiin kuitenkin ymmärtää siten, että siirtohakemus voi koskea vain vastaanottavan toimielimen nimenomaisesti kaavailemia virkoja tätä varten laaditun sellaisen sisäisen menettelyn yhteydessä, josta ei ole säädetty henkilöstösäännöissä, nimittäin vuotuisten siirtojen yhteydessä. On kuitenkin katsottava, ettei tällaisessa tulkinnassa, joka ei käy nimenomaisesti ilmi valituksenalaisesta tuomiosta, oteta huomioon sen henkilöstösääntöjen 8 artiklan ensimmäiseen kohtaan sisältyvän säännöksen yleistä luonnetta, joka koskee virkamiehen siirtämistä toimielinten välillä sen jälkeen, kun hänet on siirretty tilapäisesti muihin tehtäviin.

51. Nähdäkseni ei ole myöskään mitään objektiivista syytä, miksi virkamiehen tilapäisesti muihin tehtäviin siirtonsa jälkeen tekemä siirtohakemus koskisi ainoastaan vastaanottavan toimielimen sisäisessä menettelyssä nimenomaisesti suunniteltuja virkoja. Vuotuiset siirrot eli sui generis -menettely, jossa otetaan käyttöön henkilöstösäännöissä säädetyn toimielinten välisiä siirtoja koskevan mahdollisuuden ohella lisämahdollisuus päästä EUIPO:n virkamiehen virkoihin, ei voi olla etusijalla siihen henkilöstösääntöjen järjestelmään nähden, joka koskee virkamiehen tilapäisesti muihin tehtäviin siirron jälkeen tapahtuvia siirtoja ja jota on sovellettava EUIPO:hon sen perustamissäädösten nojalla.[22] Jotta tällä järjestelmällä olisi tehokas vaikutus, sitä on luettava yhdessä henkilöstösääntöjen 4 ja 29 artiklan kanssa.[23] Tällainen rajoitus saattaisi joka tapauksessa johtaa siihen, että tilapäisesti muihin tehtäviin siirrettyjä virkamiehiä, jotka hakevat henkilöstösääntöjen 8 artiklan ensimmäisen kohdan nojalla siirtoa erityistä sisäistä menettelyä soveltavaan EUIPO:hon, ja virkamiehiä, jotka on siirretty tilapäisesti sellaiseen toiseen unionin toimielimeen, jossa ei ole tällaista menettelyä, ja jotka pyytävät siirtoa sinne, kohdellaan eri tavoin ilman objektiivista perustelua.

52. Näin on pääteltävä sitäkin suuremmalla syyllä, kun otetaan huomioon se unionin yleiselle tuomioistuimelle toimitetusta asiakirja-aineistosta ilmenevä seikka, että vuotuisilla siirroilla näyttää olevan eri soveltamisala kuin henkilöstösääntöjen 8 artiklan ensimmäisessä kohdassa tarkoitetulla siirtohakemusta koskevalla menettelyllä.[24] Kuten valituksenalaisesta tuomiosta ilmenee, unionin yleinen tuomioistuin kuitenkin vahvisti riidanalaisessa päätöksessä tehdyn analyysin, joka perustui vuotuisissa siirroissa sovellettaviin kriteereihin, joita sovellettiin riidanalaiseen hakemukseen, tutkimatta ZR:n pyynnöstä huolimatta, onko näiden vuotuisten siirtojen ja 8 artiklan ensimmäisessä kohdassa, luettuna yhdessä henkilöstösääntöjen 29 artiklan kanssa, tarkoitetun menettelyn välillä yhteys.

53. Puhtaasti täydentävästi on syytä korostaa, että erityisesti henkilöstösääntöjen 8 ja 29 artiklan samanaikaisen soveltamisen poissulkeminen on ristiriidassa riidanalaisessa päätöksessä itsessään esitettyjen päätelmien kanssa. Näiden päätelmien mukaan avointa virkaa koskevan ilmoituksen perusteella tehtyä ZR:n hakemusta ei voitu ottaa huomioon, koska tätä ilmoitusta ei ollut osoitettu hänelle toisen toimielimen virkamiehenä, mikä kävi ilmi myös valituksen hylkäämispäätöksestä. Mikään riidanalaisessa päätöksessä ei kuitenkaan viittaa siihen, ettei tämä hakemus voisi missään tapauksessa koskea avointa virkaa.[25] Tältä osin on huomautettava, ettei valituksenalaisessa tuomiossa tarkasteltu ZR:n unionin yleisessä tuomioistuimessa riitauttamaa

[22] Henkilöstösääntöjen 1 a artiklan 2 kohta.

[23] Henkilöstösääntöjen järjestelmästä ilmenee nimittäin, että henkilöstösääntöjen 4 ja 29 artiklaa sovelletaan, kun on kyse avoimesta virasta (ks. vastaavasti tuomio 24.2.1981, Carbognani ja Coda Zabetta v. komissio, 161/80 ja 162/80, EU:C:1981:51, 19 kohta), koska 4 artiklassa säädetään velvollisuudesta julkaista kaikki avoimet virat ja 29 artiklassa säädetään tämän avoimen viran täyttämiseksi käytettävien erityisten mahdollisuuksien ensisijaisuusjärjestyksestä.

[24] Ks. edellä tämän ratkaisuehdotuksen alaviite 6.

[25] Ks. edellä tämän ratkaisuehdotuksen 32 kohta.

EUIPO:n päätelmää avoimia virkoja koskevan ilmoituksen laillisista vastaanottajista. Edellä esitettyä ei voida siksi kumota EUIPO:n päinvastaisilla väitteillä, jotka johtuvat kyseisen tuomion 62 ja 64 kohdan virheellisestä tulkinnasta.

54. Kaikkien edellä esitettyjen seikkojen perusteella unionin yleinen tuomioistuin teki valituksenalaisessa tuomiossa nähdäkseni oikeudellisen virheen siltä osin kuin se katsoi, että riidanalainen hakemus, jota pidettiin henkilöstösääntöjen 8 artiklan ensimmäisessä kohdassa tarkoitettuna siirtohakemuksena, ei voinut jo luonteeltaankaan koskea tiettyä avointa virkaa, ja hylkäsi siten virheellisesti tehottomina ZR:n argumentit, jotka koskivat lähinnä sitä, ettei edellä mainittua säännöstä sovelleta samanaikaisesti erityisesti henkilöstösääntöjen 29 artiklassa tarkoitetun säännöksen kanssa.

55. Tässä yhteydessä on katsottava, kuten tämän analyysin alussa jo todettiin, että tämä virhe vaikuttaa unionin yleisen tuomioistuimen muuhun päättelyyn, joka koskee kanteen perusteltavuuden tutkimista. Sama koskee riidanalaisen hakemuksen oikeudellista luonnehdintaa, jossa unionin yleinen tuomioistuin katsoi tarpeelliseksi luokitella hakemuksen kaksijakoisesti joko siirtohakemukseksi tai avointa virkaa koskevan ilmoituksen perusteella tehdyksi hakemukseksi. Kuten edellä esitetystä ilmenee, näitä kahta menettelyä voidaan kuitenkin soveltaa rinnakkain, joten henkilöstösääntöjen 8 artiklan ensimmäisen kohdan mukainen siirtohakemus voi todellakin koskea avointa virkaa koskevassa ilmoituksessa ilmoitettua virkaa. Unionin yleinen tuomioistuin teki oikeudellisen virheen, kun se jakoi riidanalaisen hakemuksen kahteen osaan sen oikeudellisessa luonnehdinnassa.

56. Täydentävänä huomautuksena totean, että koska riidanalaisesta hakemuksesta ilmenee, että ZR aikoi siirtyä EUIPO:hon ja päästä siellä virkamieheksi vastaamalla avointa virkaa koskevan ilmoituksen julkaisemiseen, on nähdäkseni merkityksetöntä, miten riidanalainen hakemus on tarkalleen muotoiltu. Nimittävän viranomaisen on nimittäin luokiteltava hakemus oikeudellisesti siten, että se vastaa sen laatijan tarkoitusta.[26] Käsiteltävässä asiassa tehtiin kuitenkin juuri päinvastoin: EUIPO:n avointa virkaa koskevalla ilmoituksella ei ollut mitään oikeusperustaa, kun taas sitä, että ZR vetosi riidanalaisessa hakemuksessaan mielestäni täysin perustellusti kahteen oikeusperustaan, nimittäin henkilöstösääntöjen 8 ja 29 artiklaan, tulkittiin häntä vastaan.

57. Ensimmäisen valitusperusteen ensimmäinen osa siten nähdäkseni hyväksyttävä. Tarkastelen siksi ensimmäisen ja toisen valitusperusteen muita osia vain täydentävästi.

b) Ensimmäisen valitusperusteen toinen osa

58. Ensimmäisen valitusperusteen toisessa osassa ZR väittää, että unionin yleinen tuomioistuin loukkasi hänen puolustautumisoikeuksiaan tai ainakin tulkitsi väärin ensimmäistä valitusperustetta ja jätti jotkin hänen argumenttinsa huomiotta, kun se keskittyi EUIPO:n esittämiin arviointikertomuksia koskeviin argumentteihin vertailematta niitä ZR:n argumentteihin, etenkin kun nämä kertomukset eivät sisältyneet unionin yleisen tuomioistuimen asiakirja-aineistoon.

[26] Tästä on todettava, että ZR, joka kääntyy nimittävän viranomaisen puoleen, saattaa jopa erehtyä hakemuksensa oikeusperustasta. Tällaisen seikan ei kuitenkaan pitäisi olla ZR:n kannalta epäedullinen, koska nimittävä viranomainen, jonka on otettava huomioon kaikki sen päätökseen mahdollisesti vaikuttavat seikat, on velvollinen tekemään sille esitettyjen asiakirjojen asianmukaisen oikeudellisen luonnehdinnan.

59. Nämä argumentit eivät tunnu vakuuttavilta. On nimittäin totta, että unionin yleinen tuomioistuin tukeutui EUIPO:n argumentteihin, jotka liittyivät ZR:ää koskeviin arviointikertomuksiin. ZR, joka ei väitä olleensa tietämätön niiden sisällöstä, pystyi kuitenkin tehokkaasti käyttämään puolustautumisoikeuksiaan niistä tehtyjen arvioiden yhteydessä. Väitetty ZR:n puolustautumisoikeuksien loukkaaminen ei voi siis johtua siitä, että nämä kertomukset puuttuvat unionin yleisen tuomioistuimen asiakirja-aineistosta, varsinkin kun hän ei itse katsonut aiheelliseksi toimittaa sille näitä asiakirjoja.

60. Valituksenalaisen tuomion 52 ja 53 kohdasta ilmenee lisäksi, että toisin kuin ZR väittää, unionin yleinen tuomioistuin otti arvioinnissaan huomioon arviointikertomusten lisäksi myös muita seikkoja, kuten ZR:n pätevyyden ja virat, joita hän oli hoitanut uransa aikana EUIPO:ssa. Lisäksi se, että unionin yleinen tuomioistuin hylkäsi hänen argumenttinsa, ei voi tarkoittaa sitä, että se loukkasi hänen puolustautumisoikeuksiaan tai ainakin tulkitsi väärin ensimmäistä kanneperustetta ja jätti jotkin esitetyt argumentit tutkimatta. Ensimmäisen valitusperusteen toinen osa on näin ollen hylättävä.

c) Ensimmäisen valitusperusteen kolmas osa

61. Ensimmäisen valitusperusteen kolmannessa osassa ZR väittää, että unionin yleinen tuomioistuin teki oikeudellisia virheitä, kun se yhtäältä hylkäsi hänen vuotuisia siirtoja koskevat vastaväitteensä merkityksettöminä, vaikka hänen hakemustaan tutkittaessa sovellettiin kyseisessä menettelyssä sovellettavia kriteerejä, ja toisaalta otti asiakirja-aineistoon sisältyvät seikat huomioon vääristyneellä tavalla, kun se katsoi, ettei riidanalaista hakemusta ollut tutkittu vuotuisten siirtojen yhteydessä. Lisäksi ZR väittää unionin yleisen tuomioistuimen laiminlyöneen perusteluvelvollisuutensa, koska se vastasi hänen argumentteihinsa vain osittain.

62. On aiheellista muistuttaa, että unionin yleinen tuomioistuin katsoi valituksenalaisen tuomion 69 kohdassa lähinnä, että kaikki vuotuisiin siirtoihin liittyvät ZR:n argumentit ovat merkityksettömiä toista siirtohakemusta koskevan riidanalaisen päätöksen laillisuusvalvonnan kannalta. Unionin yleinen tuomioistuin totesi valituksenalaisen tuomion 70 ja 71 kohdassa, että henkilöstösääntöjen 110 artiklan rikkomista koskeva ZR:n argumentointi jätetään tutkimatta lähinnä siksi, ettei ole esitetty selviä ja täsmällisiä tietoja siitä, miten tämä rikkominen vaikuttaa hänen henkilökohtaiseen tilanteeseensa tai riidanalaisen päätöksen sisältöön.

63. Aluksi on todettava, etten yhdy edellä tämän ratkaisuehdotuksen 61 kohdassa tiivistetysti esitettyyn EUIPO:n näkemykseen, jonka se esitti ZR:n argumentointiin vastatessaan ja jonka mukaan ZR ei vetoa mihinkään oikeudelliseen seikkaan vaan ainoastaan toistaa jo unionin yleisessä tuomioistuimessa esittämänsä argumentit ja väittää näin pyrkivänsä riitauttamaan kyseisen tuomioistuimen tosiseikkoja koskevan arvioinnin. Jos pelkkä unionin yleisessä tuomioistuimessa jo esitettyjen argumenttien toistaminen voisi nimittäin johtaa niiden hylkäämiseen,[27] on muistutettava, että kun asianosainen kiistää unionin yleisen tuomioistuimen tekemän unionin oikeuden tulkinnan tai soveltamisen, kuten käsiteltävässä asiassa riidanalaisen hakemuksen tarkastelussa sovelletun menettelyn laillisuuden osalta henkilöstösääntöjen eri säännökset huomioon ottaen, muutoksenhakumenettelyssä voidaan ilman muuta ottaa uudelleen esiin unionin yleisessä tuomioistuimessa tarkasteltuja oikeudellisia kysymyksiä,[28] sillä muutoin

[27] Ks. vastaavasti tuomio 19.11.1998, parlamentti v. Gutiérrez de Quijano y Lloréns (C-252/96 P, EU:C:1998:551, 39 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen) ja tuomio 15.7.2021, DK v. EUH (C-851/19 P, EU:C:2021:607, 32 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).

[28] Tuomio 13.7.2000, Salzgitter v. komissio (C-210/98 P, EU:C:2000:397, 43 kohta).

muutoksenhakumenettelyn tarkoitus jäisi osittain toteutumatta. Näin ollen on hylättävä EUIPO:n argumentointi, joka koskee ensimmäisen valitusperusteen kolmannen osan tutkittavaksi ottamisen edellytysten puuttumista.

64. Näin ollen ZR:n argumentoinnin asiasisällöstä on todettava seuraavaa. Aluksi on muistutettava, että riidanalainen hakemus arvioitiin niin sanotussa vuotuisia siirtoja koskevassa menettelyssä sovellettavien kriteerien perusteella. Unionin yleinen tuomioistuin katsoi siis tämän arvioinnin perusteella, että EUIPO oli tutkinut riidanalaisen hakemuksen asianmukaisesti. [29]

65. Unionin yleinen tuomioistuin ei mielestäni voinut tekemättä valituksenalaisessa tuomiossa oikeudellista virhettä hylätä lähinnä vuotuisia siirtoja koskevia ZR:n argumentteja merkityksettöminä pelkästään sillä perusteella, että sen käsiteltävänä olleen kanteen kohteena oli toinen siirtohakemus, joka oli jätetty kiinnostuksenilmaisuille asetetun määräajan ulkopuolella. Tämä unionin yleisen tuomioistuimen toteamus poikkeaa nimittäin merkittävästi riidanalaisen hakemuksen tosiasiallisesta arvioinnista, sillä vaikka tämä hakemus tehtiin avointa virkaa koskevan ilmoituksen perusteella, sitä arvioitiin toisessa menettelyssä eli niin sanotussa vuotuisia siirtoja koskevassa menettelyssä sovellettavien kriteerien perusteella, ja unionin yleinen tuomioistuin hyväksyi sen tämän arvioinnin perusteella. [30]

66. Sen lisäksi, että unionin yleinen tuomioistuin ei kuitenkaan millään tavoin analysoinut sui generis -menettelynä pidettävän vuotuisia siirtoja koskevan menettelyn ja henkilöstösääntöjen 8 artiklan ensimmäisessä kohdassa, luettuna yhdessä 29 artiklan kanssa, tarkoitetun menettelyn välistä suhdetta arvioidessaan, oliko ensimmäisessä näistä menettelyistä sovellettavia kriteereitä perusteltua soveltaa toisessa menettelyssä, [31] se riisti yleisemmällä tasolla ZR:ltä mahdollisuuden riitauttaa tämän soveltamisen asianmukaisuus hakemuksensa analysoinnissa. Suhtaudun tässä yhteydessä erityisen ymmärtäväisesti ZR:n väitteeseen, jonka mukaan hän ei vaikuttanut millään tavoin menettelyyn tai hakemuksensa arvioinnissa sovellettuihin kriteereihin.

67. Niinpä vuotuisia siirtoja koskevaa menettelyä ei mielestäni voida erottaa sen kriteereistä. [32] Näin ollen on katsottava, että riidanalaisen hakemuksen tutkiminen kyseisessä menettelyssä sovellettavien kriteerien perusteella antaa ZR:lle mahdollisuuden riitauttaa kyseisen menettelyn, josta nämä kriteerit ovat peräisin, laillisuuden.

68. Näin ollen unionin yleisen tuomioistuimen päätelmä, jonka mukaan ZR:n argumentit vuotuisten siirtojen laillisuudesta henkilöstösääntöjen 4 ja 29 artiklan perusteella on hylättävä merkityksettöminä, on mielestäni oikeudellisesti virheellinen.

69. Ensimmäisen valitusperusteen kolmas osa on siten perusteltu.

3. Toinen valitusperuste

70. ZR katsoo tässä kolmeen osaan jakautuvassa toisessa valitusperusteessa, että unionin yleinen tuomioistuin teki oikeudellisia virheitä, laiminlöi perusteluvelvollisuutensa, loukkasi hänen puolustautumisoikeuksiaan ja otti asiakirja-aineiston huomioon vääristyneellä tavalla, kun se hylkäsi hänen yhdenvertaisen kohtelun periaatteen loukkaamista koskevan kanneperusteensa.

[29] Ks. edellä tämän ratkaisuehdotuksen 32 kohta sekä valituksenalaisen tuomion 51–55 kohta, luettuina yhdessä sen 5 kohdan kanssa.

[30] Ks. edellä tämän ratkaisuehdotuksen alaviite 29.

[31] Ks. edellä tämän ratkaisuehdotuksen 33 ja 52 kohta.

[32] Ks. analogisesti tuomio 17.12.2020, BP v. FRA (C-601/19 P, EU:C:2020:1048, 38 kohta).

a) Toisen valitusperusteen ensimmäinen osa

71. Toisen valitusperusteen ensimmäisessä osassa ZR esittää kaksi pääasiallista argumenttia. Hän riitauttaa ensinnäkin unionin yleisen tuomioistuimen päätelmän, jonka mukaan hänen argumenttinsa henkilöstösääntöjen 29 artiklan 1 kohdassa säädetyn etusijajärjestyksen noudattamatta jättämisestä, joka johti ulkoisten hakijoiden ja siirtoa hakevien virkamiesten epäyhdenvertaiseen kohteluun, olivat merkityksettömiä. Toiseksi ZR moittii unionin yleistä tuomioistuinta siitä, ettei hänen asemaansa toisen toimielimen virkamiehenä, joka pyysi siirtoa pysyvästi EUIPO:n palvelukseen, voitu sen mielestä rinnastaa tilapäisesti palvelukseen otetun hakijan asemaan, ja väittää, että tämä näkökohta oli ristiriidassa kyseessä olevan avointa virkaa koskevan ilmoituksen kanssa ja että – jos erilainen kohtelu oli hyväksyttävä – hänen hakemuksensa olisi henkilöstösääntöjen 29 artiklan 1 kohdassa taatun etusijan vuoksi pitänyt ottaa huomioon.

72. Aluksi on muistutettava, että unionin yleinen tuomioistuin hylkäsi valituksenalaisen tuomion 76–79 kohdassa ZR:n argumentoinnin yhtäältä merkityksettömänä ja toisaalta joka tapauksessa perusteettomana.

73. Lisäksi on syytä muistuttaa, että yhdenvertaisen kohtelun periaate edellyttää, että toisiinsa rinnastettavia tilanteita ei kohdella eri tavalla eikä erilaisia tilanteita kohdella samalla tavalla, ellei tällaista kohtelua voida objektiivisesti perustella. Eri tilanteita erottavat seikat ja se, ovatko ne mahdollisesti rinnastettavissa toisiinsa, on määritettävä ja niitä on arvioitava kyseisten säännösten kohteen ja sen päämäärän valossa, joihin näillä säännöksillä pyritään, ja tässä yhteydessä on otettava huomioon kyseisen alan periaatteet ja tavoitteet. [33]

74. Tämän täsmennyksen jälkeen unionin yleisen tuomioistuimen valituksenalaisen tuomion 76 kohdassa esittämästä päätelmästä, joka koskee lähinnä ZR:n argumentoinnin tehottomuutta siltä osin kuin se perustuu henkilöstösääntöjen 29 artiklan 1 kohdassa tarkoitetun etusijajärjestyksen noudattamatta jättämiseen, on yhtäältä riittävää muistuttaa, että edellä tämän ratkaisuehdotuksen 39–57 kohdassa esitetyistä syistä tätä päätelmää on pidettävä oikeudellisesti virheellisenä.

75. Toisaalta virheelliseltä vaikuttaa mielestäni myös unionin yleisen tuomioistuimen valituksenalaisen tuomion 77–79 kohdassa esittämä päättely ZR:n sen argumentoinnin hylkäämisestä, joka koskee yhdenvertaisen kohtelun periaatteen loukkaamista riidanalaista hakemusta tutkittaessa.

76. Unionin yleinen tuomioistuin ei nimittäin voinut oikeudellista virhettä tekemättä keskittyä väliaikaisena toimihenkilönä palvelukseen otettavan henkilön palvelukseenoton jälkeiseen tilanteeseen verratakseen hänen tilannettaan ZR:n tilanteeseen, koska tällaisessa vertailussa ei oteta huomioon hänen argumentoinnissaan tarkoitettujen tilanteiden todellisuutta. [34] Jotta kyseessä olevia tilanteita voitaisiin mahdollisesti vertailla tai jotta ne voitaisiin erottaa toisistaan, hakemuksia olisi mielestäni pitänyt tutkia vertaamalla avoimen viran hakijoita eli

[33] Ks. tuomio 15.7.2021, DK v. EUH (C-851/19 P, EU:C:2021:607, 47 ja 48 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).

[34] Tästä on todettava, että toisaalta valituksenalaisen tuomion 79 kohdassa, jossa viitataan kyseisen tuomion 12 kohtaan, tarkoitetulla ulkoisella avointa virkaa koskevalla ilmoituksella oli tosiasiassa tarkoitus laatia varallaololuettelo hakijoista teollis- ja tekijänoikeuksien asiantuntijan viran täyttämiseksi ottamalla palvelukseen väliaikainen toimihenkilö. Toisaalta avointa virkaa koskeva ilmoitus, johon kantaja vastasi, koski virkamiehen tai väliaikaisen toimihenkilön palvelukseen ottamista.

varallaololuetteloon merkittyä ulkopuolista hakijaa ZR:ään, joka on tilapäisesti EUIPO:hon siirretty komission virkamies, henkilöstösääntöjen 29 artiklan 1 kohdassa säädettyä etusijajärjestystä koskevien sääntöjen valossa, kuten ZR väittää.

77. Näin ollen toisen valitusperusteen ensimmäinen osa on hyväksyttävä.

b) Toisen valitusperusteen toinen osa

78. ZR katsoo, että unionin yleinen tuomioistuin hylkäsi virheellisesti toisen kanneperusteen toisen osan, joka koski yhdenvertaisen kohtelun periaatteen loukkaamista sellaisten hakijoiden, joilla ei ole teollis- ja tekijänoikeuksien asiantuntemusta, ja hakijoiden, joilla on tällaista asiantuntemusta, hakemusten välillä.

79. Nämä argumentit eivät mielestäni ole vakuuttavia. Vaikka olisi mielestäni hyödyllistä todeta, että unionin yleinen tuomioistuin tukeutui tilanteiden rinnastettavuutta arvioidessaan ”siirtoasioihin”, vaikka ZR:n väitteet koskivat yleisemmin palvelukseen ottamista,[35] tämä arviointi tehtiin asianmukaisesti käyttämällä perustana lähinnä hakijoiden pätevyyttä ja ammattitaitoa eli tässä tapauksessa heidän erikoistumistaan teollis- ja tekijänoikeuksiin tai muuhun alaan ottaen huomioon kyseessä olevan alan periaatteet ja tavoitteet.[36]

80. Näin ollen valituksenalaisen tuomion 82 ja 83 kohdassa esitetyn mukaisesti on katsottava, että teollis- ja tekijänoikeuksiin erikoistumaton virkamies ja niihin erikoistunut virkamies poikkeavat toisistaan erilaisen pätevyyden vuoksi. Se, että ensimmäistä näistä keskenään myös erilaisista tilanteista kohdellaan eri tavalla tai, kuten ZR väittää, suotuisammin, ei siksi mielestäni ole yhdenvertaisen kohtelun periaatteen vastaista. ZR sitä paitsi itse korostaa teollis- ja tekijänoikeuksiin erikoistuneiden ja niihin erikoistumattomien hakijoiden välistä eroa sekä heidän ansioidensa vertailun mahdottomuutta.

81. Näin ollen unionin yleisen tuomioistuimen päätelmä, jossa hylättiin toisen kanneperusteen toinen osa, on nähdäkseni virheetön.

c) Toisen valitusperusteen kolmas osa

82. Toisen valitusperusteen kolmannessa osassa ZR väittää, että unionin yleinen tuomioistuin teki oikeudellisia virheitä, esitti epäjohdonmukaisia päätelmiä ja otti asiakirja-aineistoon sisältyvät seikat huomioon vääristyneellä tavalla, kun se hylkäsi argumentin, jonka mukaan muut virkamiehet olivat saaneet siirron vuotuisten siirtojen ulkopuolella yhdenvertaisen kohtelun periaatteen vastaisesti. ZR väittää myös, että unionin yleinen tuomioistuin loukkasi hänen puolustautumisoikeuksiaan, kun se hylkäsi hänen prosessinjohtotoimia koskevan hakemuksensa, jossa vaadittiin toimittamaan luettelot päätöksistä, jotka koskivat henkilöstösääntöjen alaisen henkilöstön hallinnollista tilannetta vuodesta 2013 lähtien.

83. Unionin yleisen tuomioistuimen päätelmät, joissa se hylkäsi ZR:n argumentoinnin, esitetään valituksenalaisen tuomion 86–90 kohdassa. Näiden päätelmien mukaan yksityiskohtaisesti tarkastellun vuotuisten siirtojen ulkopuolella tehdyn siirtohakemuksen jälkeen tehtiin

[35] Koska ZR teki siirtohakemuksensa vastauksena avointa virkaa koskevaan ilmoitukseen, tätä voidaan pitää myös loogisena etenkin, kun – kuten käsiteltävän asian asiayhteydestä ilmenee – niin kutsutun vuotuisia siirtoja koskevan menettelyn yhteydessä toteutetut EUIPO:n sisäiset ”siirrot” saattoivat koskea tiettyjen sen hakijoiden, jotka eivät olleet unionin virkamiehiä, varsinaista palvelukseen ottamista.

[36] Ks. edellä tämän ratkaisuehdotuksen alaviitteessä 33 mainittu oikeuskäytäntö.

nimenomainen hylkäävä päätös. Koska henkilöstösäännöissä ei anneta mitään oikeutta toimielinten väliseen siirtoon niiden 8 artiklan nojalla ja koska ZR:n oikeus saada siirtohakemuksensa tutkituksi ei tarkoita sitä, että hallinto hyväksyy sen, unionin yleinen tuomioistuin katsoi, että toisen kanneperusteen kolmas osa oli hylättävä. Se katsoi näin ollen, ettei ollut asianmukaista hyväksyä myöskään ZR:n hakemusta, jossa vaadittiin asiakirjojen toimittamista EUIPO:lle koskevaa prosessinjohtotoimea.

84. ZR:n argumentoinnin hylkäämisen perusteluista, jotka esitetään pääosin valituksenalaisen tuomion 86 kohdassa, jota on luettava yhdessä sen 51–55 kohdan kanssa, on todettava, että unionin yleinen tuomioistuin katsoi, että ”kantajan vuotuisten siirtojen ulkopuolella tekemä siirtohakemus – – tutkittiin yksityiskohtaisesti, minkä jälkeen riidanalaisella päätöksellä tehtiin nimenomainen hylkäämispäätös”. Näitä kohtia on luettava yhdessä niiden kohtien kanssa, jotka ZR on valituksessaan riitauttanut epäjohdonmukaisina.

85. Unionin yleinen tuomioistuin katsoi erityisesti valituksenalaisen tuomion 47 kohdassa, että ”kantaja oli jo esittänyt siirtohakemuksen kiinnostuksenilmaisupyynnön yhteydessä, joten riidanalaisen hakemuksen on katsottava olevan jatkoa hänen toimenpiteelleen – –, jolla hän pyrki saamaan siirron virkamiehenä”. Unionin yleinen tuomioistuin katsoi valituksenalaisen tuomion 51 kohdassa, että ”EUIPO analysoi riidanalaista hakemusta siirtoja koskevien kriteerien valossa – – [ja että] riidanalaiseen hakemukseen sisältyy lukuisia viittauksia näihin kriteereihin”. Kyseisen tuomion 52 ja 53 kohdassa unionin yleinen tuomioistuin esitti syyt, joiden perusteella se saattoi päätellä, että nimittävä viranomainen oli todellakin ottanut huomioon nämä kriteerit eli ZR:n pätevyyden, hänen uransa aikana EUIPO:ssa hoitamansa tehtävät ja hänen arviointikertomuksensa, jotka, kuten edellä tämän ratkaisuehdotuksen 9 kohdasta ilmenee, todellakin ovat vuotuisissa siirroissa sovellettavia kriteerejä. On muistutettava, että valituksenalaisen tuomion 69 kohdassa ”kaikki” ZR:n esittämät ”vuotuisiin siirtoihin liittyvät argumentit” hylättiin merkityksettöminä.

86. Kuten edellä mainituista toteamuksista yhdessä luettuina ilmenee, ensinnäkin riidanalainen hakemus, jota tutkittiin vuotuisten siirtojen yhteydessä sovellettavien kriteerien perusteella, katsottiin tehdyksi tämän kehyksen ulkopuolella, toiseksi tarkastelemalla tätä hakemusta näiden kriteerien perusteella voitiin kuitenkin päätellä, ettei henkilöstösääntöjen 8 artiklan ensimmäistä kohtaa ollut rikottu, ja kolmanneksi ZR:n toisen valitusperusteen kolmannessa osassa esittämä argumentointi oli hylättävä siltä osin kuin se perustui edellä mainittuihin väitteisiin. Ensimmäisen valitusperusteen ensimmäistä ja kolmatta osaa koskevassa analyysissa esitetyistä syistä[37] nämä väitteet ovat oikeudellisesti virheellisiä etenkin, kun otetaan huomioon muun muassa edellä tämän ratkaisuehdotuksen 33 kohdassa mainittu kontekstuaalinen sekavuus.

87. Edellä esitettyä päätelmää ei voida kumota unionin yleisen tuomioistuimen valituksenalaisen tuomion 87 kohdassa esittämällä toteamuksella, jonka mukaan henkilöstösäännöissä ei myönnetä mitään oikeutta siihen, että toimielinten välinen siirto tosiasiallisesti myönnetään sitä hakeneelle henkilölle tai edes kaikki siirron edellytykset täyttäville virkamiehille. Näin todetessaan unionin yleinen tuomioistuin ei tutkinut ZR:n argumenttia, jonka mukaan häntä kohdeltiin epäyhdenvertaisesti verrattuna muihin virkamiehiin, jotka saivat siirron vuotuisten siirtojen ulkopuolella.

[37] Ks. edellä tämän ratkaisuehdotuksen 39–57 ja 64–69 kohdassa esitetyt syyt.

88. Edellä tämän ratkaisuehdotuksen 86 kohdassa todetun virheen vuoksi unionin yleinen tuomioistuin ei siis tutkinut ZR:n sen väitteen asiasisältöä, joka koski muiden virkamiesten mahdollisuutta saada siirto vuotuisten siirtojen ulkopuolella. Unionin tuomioistuin ei voi siten arvioida ZR:n puolustautumisoikeuksien mahdollista loukkaamista edellä tämän ratkaisuehdotuksen 82 kohdassa mainitun prosessinjohtotoimea koskevan hakemuksen hylkäämisen osalta.

89. Näin ollen myös toisen valitusperusteen kolmas osa on hyväksyttävä.

VI Valituksen perusteltavuutta koskeva lopullinen päätös

90. Kaiken edellä esitetyn perusteella ehdotan, että unionin tuomioistuin toteaa ensimmäisen valitusperusteen ensimmäisen osan perustelluksi. Täydentävänä huomautuksena totean lisäksi, että ensimmäisen valitusperusteen kolmas osa sekä toisen valitusperusteen ensimmäinen ja kolmas osa ovat perusteltuja. Kun kuitenkin otetaan huomioon, että unionin yleinen tuomioistuin hylkäsi useat ZR:n argumentit tehottomina ensimmäisen valitusperusteen ensimmäisessä osassa todetun virheen vuoksi, asia ei ole ratkaisukelpoinen asiakysymyksen osalta. Jos unionin tuomioistuin päättää kumota valituksenalaisen tuomion, ehdotan näin ollen, että asia palautetaan unionin yleiseen tuomioistuimeen uudelleenkäsittelyä varten, jolloin ehdotan myös, että oikeudenkäyntikuluista päätetään myöhemmin.

VII Ratkaisuehdotus

91. Edellä esitetyn perusteella ehdotan, että unionin tuomioistuin

– kumoaa unionin yleisen tuomioistuimen 29.3.2023 antaman tuomion ZR vastaan EUIPO (T-400/21, EU:T:2023:169) siltä osin kuin ensimmäisen valitusperusteen ensimmäinen ja kolmas osa sekä toisen valitusperusteen ensimmäinen ja kolmas osa ovat perusteltuja

– palauttaa asian unionin yleiseen tuomioistuimeen ja

– päättää oikeudenkäyntikuluista myöhemmin.